

דור הוואי



וואי פרנסיס ואורי פורשטט. אורי: "היה מוזר לישון שוב באותו חדר. היו לנו המון דברים לספר אחד לשני",

7 ימים • 03.10.2017

בין וואי פרנסיס ואורי פורשטט לא היה לכאורה שום דבר במשותף. ובכל זאת, במשך יותר משלוש שנים הם היו החברים הכי טובים. כשוואי בן ה-12 גורש חזרה לדרום-סודן, "ידיעות אחרונות" תיעד את הפרידה הכואבת ואת הביקור העצוב של אורי במולדת החדשה-ישנה של חברו. עכשיו, חמש שנים אחר כך, וואי חוזר לארץ במסגרת תוכנית לימודים בינלאומית. אתי אברמוב ליוותה את האיחוד המרגש של שני הנערים בני ה-17

ושמעה מהם על גזענות, על החלומות לעתיד ועל החברות ששרדה את המרחק אתי אברמוב | צילומים: אילן ספירא

מוצאי שבת של ספטמבר, תשע וחצי בערב, נתב"ג. שני מבוגרים ושני ילדים מחכים בקוצר רוח באולם מקבלי הפנים, ולמרות החגיגות העוטפת אותם, פניהם מודאגות. העיניים קבועות בלוח הנחיתות, תרות אחר הטיסה מאדיס-אבבה. כשתנחת, יירד ממנה וואי בן ה-17. לפני חמש שנים בדיוק עזב את ישראל, שבה חי מגיל שש, עם הוריו ושני אחיו הצעירים שנולדו בה, במהלך שהרשויות מכנות "גירוש מרצון" אך למעשה נכפה על המשפחות. היעד: דרום-סודן שבה נולד. עכשיו הוא חוזר.

ביום הגירוש, כשעלתה המשפחה לאוטובוס שיסיע אותה אל נמל התעופה בדרך אל הלא נודע, ליווה אותה ילד בן גילו של וואי: אורי פורשטט, בן כיתתו בבית הספר מגן שבשכונת מעוז-אביב בצפון תל-אביב וחברו הטוב ביותר. שלוש שנים וחצי, מכיתה ג', השניים לא נפרדו: הלכו יחד לצופים, ישבו יחד בכיתה ואפילו חגגו יחד את ליל הסדר אצל סבתו של אורי. זמן קצר לאחר עזיבתו של וואי נסע אורי עם אמו, עו"ד לאה מילר-פורשטט, ועם כתבת "ידיעות אחרונות" מרב בטיטו לג'ובה שבדרום-סודן, למפגש עצוב שהסתיים בפרידה נוספת.

וואי: "הכרתי הרבה אנשים בדרום-סודן ואהבתי את המקום. בישראל ידעתי שיש אנשים גזענים, ובדרום-סודן כולם אותו דבר ואין גזענות כלפיי. פעם הייתי ישראלי, אבל היום אני מרגיש יותר דרום-סודני. נכון שלא כיף שם, אבל אני רוצה לשנות את זה"

חמש שנים אחר כך עומד אורי, בן כמעט 17, נרגש באולם הטיסות הנכנסות עם הוריו ואחיו הצעיר נועם. כולם מחכים לרגע שבו וואי ינחת בארץ והמסע יתחיל. רק שהפעם זה יהיה מסע בכיוון ההפוך: לילה ראשון בבית משפחת פורשטט, ובבוקר התייצבות בבית הספר הבינלאומי אמיס (EMIS) שבכפר הירוק, שם יתחיל וואי את לימודיו בכיתה י', על מלגה מיוחדת ועם אשרת סטודנט.

אבל הדקות נוקפות, ושום דבר לא קורה. הנה צוות המטוס האתיופי כבר יורד. הנה הנוסעים יוצאים. אחרי חצי שעה מורטת עצבים וואי סוף-סוף מופיע. אורי מוצא את עצמו בלי מילים, והשניים רק מתחבקים. אחר כך, כמנהג הנערים, הם משווים גבהים. "חשבתי שתהיה נמוך ממני", אומר אורי, בעוד וואי נבלע בחיבוקם של שאר בני משפחת פורשטט. החבורה יוצאת לדרך. חמישה אנשים ומזוודה אחת שבה ארוזים כל חייו של וואי ושאתם הוא יתחיל מחדש.



שני החברים ב-2012

המורה הרביץ לי

בוקר יום ראשון, בית הפורשטטים בתל-אביב. את הלילה בילו וואי ואורי באותו החדר, כמו שעשו פעמים רבות בילדותם. שניהם מודים שהתרגשו מאוד. "אתמול בלילה נראה לי בעיקר כיף ששנינו נהיה פה מחדש", אומר אורי. "בסופו של דבר, היה מוזר לישון שוב באותו חדר. היו לנו המון דברים לספר אחד לשני, אבל בסוף שנינו היינו נורא עייפים ולא היה לנו כוח לדבר הרבה".

אורי: "היה מנהל בדרום-סודן שלא רצה את הילדים שהגיעו מישראל. הוא אמר 'הם גורשו מישראל כי הם מופרעים' חשבתי על זה שאם הייתי סודני והיו מחזירים אותי לדרום סודן אחרי שאני רגיל שישראל זה הבית שלי, זו הייתה חוויה קשה בשבילי. הזדהיתי עם הכאב שלו"

"אמרתי לו שישאל אותי בבוקר הכל", מסכם וואי בקצרה, כהרגלו.

הקשר ביניהם התחיל בכיתה ג', כשאורי סיפר בבית על חבר חדש בשם וואי. "חשבת לעצמי, איזה הורים פלצנים נותנים לבן שלהם שם כמו וואי?" צוחקת אמו לאה. רק אחרי שבוע נזכר אורי להגיד לה שוואי הוא פליט מדרום-סודן המתגורר בדרום תל-אביב.



וואי ואורי היום. וואי: "הפעם היה כיף להיכנס לישראל דרך הדלת הראשית"

וואי ת'וק פרנסיס הגיע לארץ ב-2007 עם הוריו — ניטל וזכריה. המשפחה התגוררה ברחוב הגר"א שליד התחנה המרכזית החדשה. האב עבד כטבח והאם עבדה בניקיון, שניהם באותה רשת מלונות. בארץ נולדו הבנים טוני (היום בן שמונה) ופאטיאט (היום בן שש).

ביולי 2012 חזרה המשפחה לדרום-סודן ונחתה בג'ובה, עיר הבירה. שנה לאחר מכן נולד האח הקטן אגואר, היום בן ארבע. "בהתחלה חשבתי שג'ובה היא כמו תל-אביב, אבל כשהגעתי, ראיתי שאין חשמל או מים", מספר וואי על הימים הראשונים במולדת שאלה חזר כזר. "אני רגיל שיש הכל בבית, ושם לא היה כלום. גם לא אינטרנט".

וואי: "הפרידה מדרום-סודן הייתה קשה כי אני אוהב את אמא שלי. פתאום הבנתי שמעכשיו אהיה רחוק ממנה, שהיא לא תראה אותי. פתאום חשבתי 'אולי אני לא רוצה'. אבל היא עודדה אותי: 'אתה צריך ללכת. זה טוב ויעזור לך'. בסוף פשוט חיבקתי אותה והלכתי"

כעסת על הממשלה, על הישראלים שלא נלחמו בהחלטה?

"לא. כעסתי על אמא, כי שמעתי שאמרו לה שאם היא רוצה, יש דרך שאנחנו הילדים נישאר פה והיא ואבא יחזרו לסודן, והיא לא ניסתה. פשוט אמרה: יאללה, הולכים אז הולכים. אחרי שנה זה עבר לי. הבנתי שאין מה לכעוס ושאיני צריך להיות לידה".



וואי ואורי בזמן הביקור של אורי בדרום סודן, 2012

החזרה לא הייתה קלה. "אני זוכר שלא התקשרה אליי ואמרתי לה שאני משתגע באפריקה. בקושי היה חשמל. היה טלפון, אבל כמעט לא היו שעות שיכולת להטעין את הטלפון".

לאה, אמא של אורי, שמרה על קשר עם וואי. היא נסעה לקמפלה, בירת אוגנדה השכנה, המפותחת והבטוחה יותר מג'ובה. שם מצאה בית ספר עם פנימייה שיקבל את התלמידים שהגיעו מישראל עם השכלה מצוינת לגילם, ורתמה הורים נוספים מבית הספר של אורי, שמימנו לוואי ולילדי מגורשים אחרים את שכר הלימוד — כ-4,800 שקל בשנה.

אורי: "אין מצב שבצבא אני אעצור מבקשי מקלט. לא נראה לי שזה תורם לביטחון המדינה. הם פליטים והם בורחים כי הביטחון במדינה שלהם לא טוב. הטענה של פעילי הימין, כאילו בצפון תל-אביב לא מכירים פליטים, לא נכונה. פוגשים פליטים בבתי הספר, כמו שאני פגשתי את וואי"

וואי, שכבר סיים בארץ כיתה ו', שובץ בכיתה ג'. "כל הלימודים שם נעשים באנגלית ולילדים שבאים מהארץ קשה לעבור את מבחן הכניסה", מסבירה לאה, "וואי למד שם ג' וד' ואז עבר ישר לכיתה ו'. אבל עדיין היו שם פער ונסיגה מבחינת החומר".

קורות הילדים, תלמידי בית הספר היסודי טריניטי שבקמפלה, תועדו בסרט "ליפול מגן עדן" ששודר בתוכנית "המערכת" של מיקי חיימוביץ' בערוץ 2. וואי בן ה-12, שרואיין בסרט, לא הפסיק לבכות ולדבר בגעגועים על החברים שהשאיר בארץ. רגע אחד של ייאוש הוא זוכר במיוחד. "המורה הרביץ לי וישבתי ובכיתי למה אני פה, למה זה קורה לי. למה אני צריך לעבור ממקום למקום ולהתחיל מחדש. חשבתי שאין לי מה לעשות בחיים, שלעולם לא אצליח לממש את החלומות שלי".



לאה מילר-פורשטט

בסוף שנת הלימודים היא חזר וואי לחופשה בבית שבדרום-סודן. אך כעבור חודש, בדצמבר 2013, פרצה מלחמת האזרחים והמשפחה נמלטה לאוגנדה. נייטל חיה שם כפליטה עם הבן הקטן אגואר, ושני אחיו לומדים בבית הספר בקמפלה, כמו וואי לפנייהם. האב זכריה נמצא

רוב הזמן בדרום-סודן, מתפרנס בקושי מתעשיית הנפט ושולח את מעט הכסף שהוא מרוויח למשפחתו.

"באוגנדה קצת יותר טוב מאשר בדרום-סודן", מספר וואי. "ועדיין, בבית הספר לא לומדים אותם דברים ולא משתמשים באותן דרכים כדי לחנך ילדים. בישראל חושבים על התלמיד, באוגנדה לא. מה שהם רוצים לעשות, הם עושים. אם צריך לנקות את בית הספר, אפשר להעיר אותך בארבע בבוקר, גם אם יודעים שהתלמידים עייפים. לא מעניין אם יש לך מבחן או לא".

לדבריו, החבורה הישראלית נשארה יחד עד היום. כולם עלו בינתיים לתיכון ג'נאן בקמפלה. "הגענו כחבורה מגובשת ונשארנו ככה", הוא אומר. "חלק מהאנשים בקבוצה שכחו את החגים הישראליים, אבל אנחנו עדיין מדברים עברית ונחשבים בבית הספר לכאלו שמורדים במוסכמות, ולא מתנהגים כמו האוגנדים. בתחילת השנה הזו, למשל, כשראינו שכתוב בחוקים של בית הספר, 'אם אתם מתנהגים לא לפי החוקים, נרביץ לכם', לא הסכמנו. הלכנו לקבוצה להנהלה ואמרנו להם שאנחנו לא מקבלים את זה".

ומה אמרו לכם?



נייטל פרנסיס

"המנהל צחק והתחיל לחשוב, ואז אמר: 'בסדר, אבל אנחנו צריכים להחליט על עונש אחר, כמו לנקות או לעמוד בשמש מתחת לעץ או משהו כזה'".

חברים מרחוק

וואי: "כשהגעתי לדרום-סודן לא היה חשמל או מים. הייתי רגיל שיש הכל בבית, ושם לא היה כלום. גם לא אינטרנט. אני זוכר שהתקשרו ואמרתי לה שאני משתגע באפריקה. היה חשמל רק פעם אחת ולחצי יום. היו שעות שיכולת להטעין את הטלפון"

ב-2012 חשב אורי שלעולם לא יראה שוב את וואי. אבל בחמש השנים שחלפו, הם נפגשו פעמיים — בפעם הראשונה, חודשיים לאחר הפרידה, כשאורי ואמו נסעו לבקר לדרום-סודן. שנתיים אחר כך, כשאורי חגג 13, הוא ביקש לנסוע לטיול בר-מצווה לספארי בקניה, ולעצור בדרך אצל החבר הכי טוב באוגנדה. בקיץ 2014 זה קרה.

לא חששת לנסוע כל כך הרבה קילומטרים כדי לפגוש חבר מהעבר, שאולי השתנה?

"ב-2012 לא היה הפרש כל כך גדול בין העזיבה שלו לפגישה שלנו, אז לא חששתי. ב-2014 כבר חשבתי שאולי לא יהיו לנו תחומי עניין משותפים ולא ידעתי איך המפגש יראה. כשנפגשנו, זה באמת היה מוזר בהתחלה. התנהגנו כמו חברים שמתראים ברחוב. אבל ככל שבילינו יותר זמן יחד, נהיינו קרובים יותר. לפני כן דיברנו בטלפון ובצ'טים, ופתאום הגעתי והייתי איתו כמה ימים בפנימייה, ואפילו ישנתי שם לילה אחד. זו הייתה חוויה מיוחדת. מתעוררים בחמש בבוקר ואז כל הילדים צריכים לשטוף את הבגדים ולייבש ולהתקלח, ולעשות כל כך הרבה דברים לפני שמתחילים את היום. אחר כך אתה הולך לאכול ומגישים לך דיסה מגעילה שאין לה טעם, וכל הילדים שמים בה מלא שוקולד כדי שתהיה מתוקה. זה היה מאוד שונה מכל מה שהכרתי".

אלא שדווקא אחרי הפגישה ההיא בא המשבר. "לא הצלחנו לשמור על קשר אחרי 2014", אומר אורי. "דיברנו מדי פעם בטלפון. בהתחלה פעם בחודש ואחר כך פחות ופחות. זה היה מוזר, כי הייתי רגיל לשיחה הזו, לזרימה של הקשר, ופתאום זה נקטע".

למה?

"אני מניח שנכנסתי לחטיבה, פגשתי הרבה חברים חדשים, והעולם שלי התמלא בדברים חדשים. הקשר היה עדיין חשוב, אבל פחות הרגשתי צורך לשמור עליו באופן קבוע".

וואי: "אני הייתי בבית הספר, ושם לא היה לנו טלפון. אבל האמנתי שיום אחד אראה אותם בישראל".

לא מעט אנשים שמתנגדים לנוכחותם של מבקשי מקלט בישראל אולי יתפלאו, אבל וואי לא רואה בהכרח את המשך חייו בארץ. "הכרתי הרבה אנשים בדרום-סודן ואהבתי את המקום. בישראל ידעתי שיש אנשים גזענים, ובדרום-סודן כולם אותו דבר ואין גזענות כלפיי. פעם הייתי ישראל, אבל היום אני מרגיש יותר דרום-סודני. נכון שלא כף שם, אבל אני רוצה לשנות את זה".

"אני דווקא זוכר אחרת", מפתיע אורי. "כשנסענו ב-2012, היה איזה מנהל בדרום-סודן שלא רצה את הילדים שהגיעו מישראל. הוא אמר, 'כל הילדים גורשו מהארץ כי הם מופרעים ואני לא מוכן שהם יהיו בבית הספר שלי'. בעיניי זו גזענות. הוא לא רצה אותם כי הם התחנכו בישראל. זה זיעזע אותי. היו ימים שחשבתי על וואי והחברים שלו, על זה שאם הייתי סודני והיו מחזירים אותי לדרום-סודן אחרי שאני רגיל שישראל זה הבית שלי, זו הייתה חוויה קשה שבילי. הזדהיתי עם הכאב שלו. קשה להגיע למקום חדש ולעבור את השינוי הזה".

והנה, וואי רוצה לחזור בסוף לסודן. וואי, למה לך?

"אולי כדי לשפר. פעם היה לי עניין של 'אני מציל את עצמי'. היום אני אומר: 'זה העם שלי ואני צריך לעזור להם'. פעם רציתי להיות רופא. היום אני רוצה להיות מהנדס בניין. בכפרים יש לאנשים בתים קטנים והגגות דולפים, וכשיורד גשם יש שלוליות בכל מקום וצריך ללכת יחפים כי יש הרבה בוץ. אני רוצה לבנות את הכפרים מחדש".

רבים בישראל אומרים שאתם לא פליטים אלא מהגרי עבודה.

"זה מצחיק כי כשהייתי באוגנדה אמרו עליי, 'הילד הזה לא דרום-סודני, הוא ישראלי'. הוא לא שייך לפה'. באותה מידה יש כמה ישראלים שלא רוצים שיהיו פה פליטים. אבל החברה הישראלית ברובה לא גזענית. פעם לא הייתי עונה למי שפוגע בי, עכשיו נראה לי שכן אענה".

אורי, בקרוב תתגייס לצה"ל. איך אתה מרגיש עם העובדה שיש יחידות שתפקידן לעצור את הפליטים?

"אין מצב שאני אעשה תפקידים כאלה. לא נראה לי שלעצור מבקשי מקלט תורם לביטחון המדינה. הם פליטים והם בורחים כי הביטחון במדינה שלהם לא טוב. אם תושבי דרום תל-אביב היו מסתכלים על הפליטים בתור אנשים כמוהם, הם היו רואים שהם דומים להם, שגם הם בני אדם כמונו ולא צריך לדבר על השונה. יש בינינו כל כך הרבה דברים דומים ואין סיבה לפחד. הטענה שאנחנו זורקים את הפליטים לדרום תל-אביב לא נכונה. תושבי צפון תל-אביב לא מנותקים מהסיטואציה. הם פוגשים את הפליטים בבתי הספר, כמו שאני פגשתי את וואי, והם תורמים ועוזרים לפליטים ומארגנים הרבה פעילויות חברתיות. אז הטענה של פעילי הימין, כאילו בצפון תל-אביב לא מכירים בכלל פליטים, לא נכונה".

וואי, איך הרגשת כשנחתת בארץ הפעם?

"שמחתי להיכנס בדלת הראשית. יופי שאני בא כמו בן אדם ולא כמו חיה שצריכה לטפס על משהו".

אבל גם עם הכניסה בדלת הראשית, המסע לא היה קל. הוא החל כעשרה ימים לפני הנחיתה בישראל, בנסיעת אוטובוס מאוגנדה לניירובי, בירת קניה, שם הייתה אמורה אמו של וואי לחתום על הטפסים של בנה הקטין. כבר מההתחלה החלו הדברים להסתבך. "בגלל שנכנסנו לאוגנדה כפליטים בתחילת מלחמת האזרחים, אין בדרכון שלי חותמת כניסה, אז בעלייה לאוטובוס לניירובי אמרו שצריך לשלם כסף כדי לקבל אישור יציאה. שוחד. עד ששילמנו, האוטובוס כבר נסע והיינו צריכים לחכות לאוטובוס הבא. אבל כל הכסף שהיה לנו הלך על השוחד ולא היה לנו כסף לכרטיס חדש", מספר וואי, ולאה מוסיפה שניהלה שיחות רבות עם הנהג והבטיחה לו שהכסף לכרטיסי הנסיעה יחכה לו בסוף הנסיעה.

"בניירובי הלכנו לשגרירות ישראל כדי לקבל ויזה וחיכינו בערך שבוע לטיסה. בזמן הזה אמא דיברה איתי הרבה", ממשיך וואי. "היא אמרה, 'אני יודעת שאתה הולך וזה קשה לי, אבל אני יודעת שתהיה בסדר'. לפעמים היא אמרה: 'לאה היא כמו אמא שלך. היא אוהבת אותך והיא תשגיח עליך'".

בשבת בבוקר נפרדו וואי ואמו. "הפרידה הייתה קשה כי אני אוהב את אמא שלי. פתאום הבנתי שמעכשיו אהיה רחוק ממנה, שהיא רק תשמע את הקול שלי בטלפון ולא תראה אותי. פתאום חשבתי, 'אולי אני לא רוצה'. אבל היא עודדה אותי: 'אתה צריך ללכת. זה טוב ויעזור לך. אתה לא יכול להתחרט עכשיו'. בסוף פשוט חיבקתי אותה והלכתי".

ארבעה שותפים בחדר

יום ראשון בצהריים. כשהוא מלווה בלאה ובאורי, וואי מגיע למקום שהולך להיות ביתו בשנים הבאות, בית הספר הבינלאומי EMIS בכפר הירוק. עלות שנת לימודים היא 36 אלף דולר, הלימודים הם בתנאי פנימייה וחלק גדול מ-173 התלמידים בו מקבלים מלגה שמתנית

בציונים מעולים ובכישורים חברתיים. 20 אחוז מהם פלסטינים, 20 אחוז ישראלים והשאר מגיעים מרחבי העולם. שני, צעירה בשנת שירות האחראית על הקבוצה המצומצמת שאליה ישתייך וואי, עושה לו סיבוב היכרות. מהבריכה לחוות הסוסים, משם לחדר האוכל ולאודיטוריום המוזיקה ולחדר הכביסה. היא מכניסה את וואי לחדר צנוע למראה ובו שתי מיטות קומתיים. וואי מקבל את המיטה האחרונה הפנויה: עליונה מימין. אחד אחרי השני באים התלמידים ולוחצים את ידו, מופתעים מהעברית המעולה שבפיו. הוא יחלוק את החדר עם שלושה שותפים, נער ישראלי ושני נערים מסין.

בשנים מאז עזב וואי את הארץ ניסתה לאה לעזור ככל יכולתה לילדי הפליטים שגורשו. בשלב מסוים שמעה על עמותת Become שמטרתה לעזור לילדי הפליטים וחברה אליה עם עמיתה, ד"ר רמי גודוביץ'. יחד הקימו את פרויקט Come True, שנועד להחזיר לספסל הלימודים ילדים דרום-סודנים שגורשו מישראל.

מקץ ארבע שנות פעילות משותפת, השיקו השניים גיוס המונים באתר headstart לטובת פרויקט "על גבול האור", שנעשה בשיתוף תנועת הבוגרים של המחנות העולים, במטרה לממן לווואי ולילדה נוספת את שכר הלימוד בכפר הירוק וגם להוציא משלחת מדריכים עבור ילדי הקהילה הדרום-סודנית באוגנדה שגדלו בישראל. בנוסף נפתח גם עמוד פייסבוק.

"אנחנו עובדים על פתיחת כמה שיותר תוכניות המשך ואופציות לילדי הפליטים, לא רק על ידי חזרה לישראל", אומרת לאה. "המסלול מאפשר להם לבנות לעצמם את העתיד שהם רוצים באמצעות העצמה וחינוך. גם באוגנדה, מצבו של פליט עם תואר אקדמי טוב יותר משל מי שסיים שלוש שנות לימוד".

וואי לא היה הראשון מבין ילדי הפליטים שהגיע ל-EMIS. "כששמענו על בית הספר, רק ילדה אחת, נאקה, עמדה בקריטריונים, כי הלימודים היו רק מכיתה י"א", מספרת לאה. "ברגע שהיא התקבלה ופרחה פה, אמרתי שאני חייבת להביא לכאן את וואי, במיוחד שהתחייבתי לו, לאמא שלו ולעצמי, שאעשה כל מה שאני יכולה כדי שיהיו לו את החיים שהוא רוצה. אבל היו פערים שהיינו צריכים להתגבר עליהם. דווקא לא כסף. וואי היה צריך לסיים את כיתה י', והוא היה רק בכיתה ז', כי כל הילדים חזרו שם ללימוד בכיתות נמוכות".

ואז הגיעה הודעה משמחת: ב-EMIS החליטו לפתוח מסלול חדש מכיתה י'. "וואי התחיל להתכונן וללמוד ממש ברצינות", מספרת לאה. "בחופש הגדול של כיתה ז' פתחנו בתיכון שלו כיתה מצוינות קטנה שפעלה גם בחופש ולמדה את כל החומר של כיתה ח', ככה שהוא עלה ישירות לכיתה ט'. במקביל הוא התחיל לעשות ראיונות בסקייפ עם בית הספר. הוא היה מגיע לאינטרנט-קפה בקמפלה ומדבר איתם".

"שמחתי כשלאה באה עם הרעיון", מספר וואי. "הרגשתי שיש לי מזל. ידעתי שהפעם אמא תסכים שאלך, כי באפריקה לא קל להיות מה שאתה רוצה, ואם נבוא לפה יהיה לנו יותר צ'אנס בחיים. עד אז היו רגעים שחשבתי שאשאר באפריקה כל החיים וזה עשה אותי עצוב. אני מרגיש שקיבלתי הזדמנות נדירה בחיים. הפחד היחיד שלי היה שיהיה לי קשה להתחבר עם האנשים. פחדתי להיות ישראלי מחדש. כשהייתי פה התנהגתי כמו ישראלי וכשחזרתי, נהייתי אפריקאי. עכשיו כשאני פה, אולי אני לא אשתלב ולא אחזור להיות ישראלי כמו שהייתי".

משפחת פורשטט תהיה המשפחה המאמצת של וואי בעת שהייתו בישראל ואצלה יגור בחופשות. באחת מהן, הוא אומר, הוא מתכוון לנסוע 15 ק"מ דרומה, לגינת לוינסקי, ליד התחנה המרכזית החדשה. "אני רוצה לראות את הבית שבו גרתי בדרום העיר, לראות מי גר שם היום, לבקר את החברים שנשארו פה", הוא מחייך.

ומה עם החברה שנשארו שם?

"לפני שטסתי הם עשו לי מסיבה וכתבו דברים במחברת. אמרנו להתראות, כלומר, שניפגש בעתיד. אני מאמין שאראה אותם שוב".

עכשיו כשאתה כאן, בחברה רב־לאומית, אתה חושב שתהיה לך אהבה ישראלית?

"קודם כל, הייתה לי חברה סודנית מהקבוצה הישראלית יותר משנה. נפרדנו לפני שנה. אמרתי לה שאני רוצה לחזור לארץ, והיא אמרה שבסדר לה להיות באפריקה. אני יכול להתחתן עם לבנה, אבל אני לא יודע אם אני רוצה, אולי בגלל שזה יהיה מסובך קצת. אבל אני לא פוסל".

איפה תהיה בעוד עשר שנים?

"חי באפריקה, מהנדס, נשוי לאישה — שחורה!" הוא מדגיש, "עם ארבעה ילדים".

אורי? עשר שנים מהיום?

"אני רואה את עצמי חי בישראל, לא נשוי ולא עם ילדים. אולי עושה קולנוע, אולי פסיכולוג".